

31. Oct. 1847

FACTS

Date:

31. Oct. 1847

Page number:

Dagbog D, side 38-39

TRANSCRIPTION

Søndag Morgen 31 October 47.

Haardt har jeg forsyndet mig i Aftes ved dette Udbrud af Utaalmodighed, som var Gud en Kræmmer, med hvem man kunde tinge og prutte og handle, som kunde det retfærdiggjøres, at jeg elsker et Menneske mere end Gud – derved, at min Følelse for hende¹ er reen og at jeg vilde takke Gud med hende – nei! nei! Gud lader sig ikke spotte – og jeg handler som Mængden af Mennesker, selv efter bitter Erfaring, som burde gjort mig bedre. Jeg er en Elendig – lad mig aldrig glemme det et Øieblik. – Gid jeg havde et Brev snart fra min Moder²! –

•39•

Søndag Middag

Naar Sindet er nedtrykt og jeg næsten skjælver for hvad den nærmeste Fremtid vil bringe – o, da finder jeg en Trøst i Søren Kierkegaards nyeste Bog: Kjærlighedens Gjæringer. I den kan jeg vel ikke læse mig glad, men dog læse Sindet mildt, saa Taaren næsten kan stige til mit Øie, saa jeg seer forsonet paa Verden, der ligesom gjækkede mig ved sin Mildhed, da den dog haardnakket negtede mig min inderlige Bøns Opfyldelse. Jeg stod i dag tæt bagved hende i Kirken, og kunde ikke bede, at denne Afstand maatte forøges til et svælgende Dyb, jeg havde ikke Evne dertil – og kunde jeg det, i Sandhed, i Sandhed opgive min Længsel og derved fortjene hende – var det da ikke Synd atter at vende Sindet tilbage til Verdsligheden, efter at det havde vundet en Seir saa stor, at den vilde forekomme mig som et Under. Nei! Nei! om Kjærligheden til Gud i Sandhed havde seiret, da vilde han ikke vredes om jeg fulgte den reneste, dybeste, deiligste Attraa, han har nedlagt i Hjertedybet. Men, ret det kunde skee forinden, da var min Samvittighed ikke reen, da havde jeg elsket et Menneske mer end Gud. Forunderligt i hvad der saa skeer! o, I Lykkelige! hvis Tilbøielighed ingen Hindring fandt, I kjende ikke de Qvaler, som en saadan Længsel og dens Kampe med Kjærlighedens himmelske Søster: den aandelige Kjærlighed til Gud og det Evige – kan vække i et Menneskebryst. – Jeg er syg i Sindet – et kjærligt Ord af de Mennesker, som ane min Tilstand, hvor kan jeg sukke derefter, dog deres Munde tie og maa det vel – et kjærligt Ord fra min Moder, hvor længes jeg derefter, dog det faaer jeg vist snart, ret snart.

Søndag Aften.

Kom dog til Ro – kunde du attraa denne Pige, om hun snart efter følte, hun havde taget feil i sit Valg? kunde du atraa hende, om hun snart blev kold og ligegyldig ved at opdage Træk, hun tilforn ikke kjendte? Saa stille da! lad hende see mange Andre, lad dem fordunkle mig, og jeg skal jo dog vinde! lad hende sammenligne mig med de mange, og om hun dog vælger mig, skal jeg da ikke vinde tifold. Derfor gaa i Stilhed, elskelige Pige! lad imellem dit dunkle Øie kaste et Lys paa min Vei, den jeg i Stilhed vil vandre saa dygtigt og roligt, som det maa forundes mig. Hvorfor maatte jeg

trænge til disse Udgydelser? hvorfor til Udbrud af Nedslagenhed i Breve til min Moder? O, kom til Ro, behersk dig selv, da skaber du dig selv en Løn, som ingen Tilfældighed ingen Lykkens Lune kan berøve dig: en rolig Samvittighed!

---

¹ Georgia Schouw (1828-1868).

² Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

Kløber gjere en blømselighed snaf for mig selv: at det er kendt, som taler
 at min lise - her er det nogen Højde i, at Faldet sænkes i mit Bøjet, her
 dinkel Ophæ i alle de rader for? *Benne Barne!* tænker du vist Mogens
 Dag, da er: leges medende som et Per ved Odeprøgt: det stille Vand
 her den dybe Grund? Kløber du, da er forledet pågæft sig lejend, da din
 Arme læs for min, da det delige Hjertesind opjævende klømselønsomt
 og lod en lang Højstrikte efter sig; da tænkte er for det slæbte: give Gud,
 at du Nige, der er stillet sig til mig, at Væne vil blive min: Tid
 og Eighed! Men du er for god, kan ejes store Lykke i Væne, og derfor
 under Tanken sig angst for den delige Drøm og klømselønsomt sig til en Be-
 signation, som vænner mine svage Kræfter. Alge Gud! ser mine Gæder!
 Lad dem ender! Lad mig rejde, her Millioner Medskabninger formides! o
 smert! smert! er liden for tungt, er derimod om hende her Stund,
 ligge vænne om Natten og tænkes for hende, o Aleneftige! her kendes
 Højte med mit, og er rille i Samklang forise en Lykke som et Væne
 for den klømselønsomt. Smert! Smert! her langt herte kan den Tidende,
 da er efter skal henvæge og ikke kunne rejse min videlige Lønsel
 efter at fortælle af et Menneske bryt. Mordeau skal er hende det! Mordeau
 rejse det? Men er Tost for det Offet som henvæge af den for tungs Bjed?
 Se min Ansigt! her Næde med - o er kan ikke tænke en klar Tanke,
 da man alle forvæner i det ene brendende Puske.

Lørdag Morgens 31 October 47.

Klømselønsomt har er forvænet omig i Røfter ved det klømselønsomt af Målselighed, som
 var Gud en klømselønsomt, med hvem man kunde tinge og proste og handle,
 som kunde det netfærdigjæves, at er elkes et Menneske mere end Gud - derud, at
 min Faldet for hende er reet og at er liden takke Gud med hende - nei! nei!
 Gud leder sig ikke opatte - og er handle som Mangsow af Menneske, selv efter
 bitter Erfaringer, som kunde gjæt mig hende. Jeg er en Elendig - lad mig aldrig
 glemme det et Jis blik. - Gud er hende et Brev smert for min Mæde!

